

Una diòcesi enorme, un bisbe entranyable

Dll, 19/10/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

L'Estat Bolívar és el més gran de Veneçuela amb 238.000 Km², un 26 % de territori nacional. Equival pràcticament a la meitat del territori espanyol i més de 8 vegades el territori català. El volum de població, però, és molt baix, superant de poc el milió i mig d'habitants, amb una densitat de només 6 hab./km². Vol dir que no hi ha grans ciutats, llevada Ciudad Guayana, que quasi bé arriba als 800.000 habitants, però molts i molt difuminats petits nuclis urbans. La capital i seu arquebisbal, Ciudad Bolívar, és relativament petita, uns 250.000 habitants. La diòcesi però és la més gran de l'Estat amb quasi bé 110.000 Km². Clima subtropical, dur, amb un entorn natural, a la vessant sud de l'Orinoco, que va lliscant per la sabana fins a endinsar-se en l'Amazònia. Els nuclis poblacionals inclouen també un munt de comunitats indígenes, pemons els més nombrosos, i algunes poblacions mineres, or, diamants, a les conques dels afluents de l'Orinoco.

Aquí tot és excessiu, el clima, les terres, el paisatge, i tantes i tantes coses. També el total de capellans de la diòcesi és excessiu, però per defecte, és clar. El total de capellans a la diòcesi és de 30, comptant clergat diocesà, religiosos, els formadors del seminari, el mateix arquebisbe i jo mateix que, tot plegat, m'hi estic tres mesos. Vol dir que a més de les parròquies urbanes cal atendre nuclis molt allunyats, alguns a 10 i fins 12 hores de distancia (aquí mai es compten les distàncies en kilòmetres sinó en hores, les que es tarda en arribar, resulta xocant i divertit al principi).

Hi ha capellans de tota mena, com arreu. Però em sembla que el tret que els discrimina és la disponibilitat i el servei eficient a les comunitats, més que no pas qüestions ideològiques que a casa nostra ens caracteritzen tant i tant. La gent ho detecta: el capellà és respectat en ell mateix, però ràpidament t'adones que busquen aquells capellans que els són veritablement i generosament propers, que no són sempre ni només els autòctons. De vegades són molt estimats els missioners, aquí sobretot espanyols, i té molta lògica, no han pas vingut a "buscar-se" la vida sinó a posar-la generosament al servei d'aquests pobles.

Pel que em concerneix, estic fascinat amb el que em sembla el millor capellà de la diòcesi, l'arquebisbe. Bona persona, respectuós amb el seu clergat, amable en el tracte quotidià, generós en la presència a les comunitats més allunyades, moltes vegades no ateses per cap capellà de manera continuada. Cada any, un parell de cops, fa un llarg viatge, cap a la frontera de la diòcesi, Orinoco amunt, frontera amb l'Estat de l'Amazònia i amb Colòmbia. Torna a poc a poc. S'atura a tots el pobles, poblets i comunitats. Si tenen capellà, l'ajuda. Si no en tenen, els celebra la missa, els confessa, els atén en les seves expectatives espirituals, acull les seves necessitats materials. El viatge pot durar ben bé deu dies i puc garantir que viu de vegades en condicions de precarietat extrema. De fet el retorn d'un d'aquests viatges pastorals el va culminar directament a l'hospital. El seu tracte amb el seminari, estem allotjats a la part del darrera de casa seva, és deliciós: baixa sovint a fer-la petar després de sopar, es relaciona amb els seminaristes de manera molt familiar, amb nosaltres li agrada jugar la partideta de dòmino, joc quasi nacional que ell domina i al que li agrada guanyar, però es deixa fer enrabiad doncs ja sap, li recordo, que en això no hi ha excomunionis ni prerrogatives episcopals que

valguin. El seu tracte m'exigeix, ens exigeix: no es pot defraudar tanta qualitat humana, espiritual i pastoral. De vegades, és clar, em fa pensar en el conjunt de bisbes, els d'aquí i els de casa nostra: ni ha de tota mena, és lògic. Però penso en molts companys de diòcesis diverses que poden pensar allò de "que buen vasallo sería, si tuviera buen señor"